

Tan Thâm Nỗi Đau

Thôi về ủ lá vườn mây

Cho sương tuyết đó đóng đầy trăm năm

Cho trăng xoài ngủ đêm rằm

Cho mây giăng kín âm thâm gối chần

Đường về hun hút gió giăng
Mòn chơn gót bám đen sần dáng phai
Đường dài mỗi gỗi chùn vai
Cho đau đầu mãi ngút hơi gió ngàn
Sông dài cứ mãi miên man
Dấu khuya còn đó sao tan nỗi thâm
Đêm trần trọc mãi dư âm
Nghe côn trùng đổ vang ngân rừng già
Rầu rầu đùa cỏ thoảng qua
Cho hương đất đó còn mà thắm sâu
Trắng vàng vọt chếch mái đầu
Còn suy tư mãi bộn bề mai sau
Những con nước chảy dạt dào
Tình như còn đó gió vào như không
Xa kia sóng vẫn âm trầm
Cho mây hồ hững cuộn thắm dáng trắng
Cho trăng cứ mãi tần ngần
Cho mây cứ mãi lùa trăng lối về
Sao mà cỏ úa sơn khê
Sao mà hoa cũng vàng hoe đường dài
Sao nghe nghe mãi u hoài
Còn bao nhiêu nữa cho dài tiếc thương
Nhớ thuở nào trải muôn phương
Một mình lạc giữa đời thường muôn hoa
Từng dáng hương chợt thoảng qua

*Ta nghe từng mỗi bước hoa vào đời
Mà nghe ấm áp nắng trời
Hồng phơi mặt đất gió mời sắc vui
Cho thêm lên chút xinh tươi
Mai cười trong sáng rạng ngời lan xa ...*

Phan Văn Huy Tâm